

hvorpaa Solskæret ligesom dvælede husvant paa de brede Vinduskarme, i selve Stuernes lidt indelukkede Luft, hvori der kunde spores en svag Tørveos fra Køkkenet, — der var i alt dette noget, der omsluttede ham som en moderlig Favn.

Hofjægermesteren, der en Tid havde slaaet sig ned inde hos dem, rejste sig pludselig med en Bemærkning, som Per ikke opfattede, men som øjensynlig gjorde hans Kone lidt urolig. Nynnende gik han gennem Havestuen tilbage til sit Værelse, hvortil Døren hele Tiden havde staaet aaben, og lidt efter hørte man ham slaa et Vindu op derinde. Saa bragede med eet Tonerne af et Valdhorn ud mod Bakkerne og Skoven.

Blandt de mange løjerlige Indbildninger, hvormed Hofjægermesteren opretholdt sin Selvfølelse, var ogsaa den, at han var en Virtuos paa Messing-instrumenter. Først spillede han nogle raske Jagtsignaler, ... og Ekkoet ovre i Skoven svarede ligesom med en hengemt Klang fra hine fjerne Tider, da Hofjægermesterens Forfædre sprængte deres blodige Vej gennem Tykningerne. Saa fulgte et Par Fædrelandssange, hvorefter han mere og mere gav sig hen til den lumre Følelsesfuldhed, der er de enfoldige Hjerters eneste Poesi. Det lød forskrækkeligt. Tilsidst gennemspillede han Melodien til »Det er saa yndigt at følges ad«, og, for ret at lægge en smægtende Inderlighed i Foredraget af den gamle Sang til Ægtehjemmets Pris, lod han